

Az első

1945 nyáridejére, ahogy megszabadult az emberfia a mindennapos félelemtől, -- bár átvette a helyét az éhség, -- mind jobban és jobban előtérbe kerültek a bűnös gondolatok, gerincbizsergető titkos vágyak, ami nem csoda, ha az emberfia rohamosan közeledik a tizenhatodik évéhez. Már minden hasonlókorú barátom dicsekedett valamiféle "elsővel", csak én éltem napról-napra a megszégyenítő bélyeggel a homlokomon: SZŰZ.

Elméletben már mindent tudtam, ami az aktus megvalósításához szükséges, a felszerelés is elfogadható állapotban volt, hiszen ápolgattam, treníroztam immáron nyolc éve, készülve a várva-várt nagy eseményre. Próbálkoztam én, -- mentségemre legyen mondva, -- de valahogy az előkészítési fázis utolsó szakaszában mindig megbuktam. Akkoriban egy tisztességes nőszemély, vagy még a kevésbé tisztességes is, hódolt az íratlan törvénynek, miszerint, foggal-körömmel ellenkezni kell, legalábbis az első alkalommal. Én, mint született pacifista, ellenzője minden erőszaknak, abban a kritikus helyzetben feladtam a harcot és fájó ágyékkal mentem haza. Fél éjszakát, álmatlanul a plafont bámulva esküdöztem, hogy a következő alkalommal, lesz, ami lesz, győzni fogok. Persze, minden maradt a régiben... s eljárt a híre, hogy "rendes gyerek" vagyok. A mamák tőlem nem féltettek a lányukat.

Micsoda szégyen!

Bosnyák Laci, egyike a már "érettségizett" barátoknak, jött az ötlettel.

-- Nincs más megoldás, öregem, -- mondta, -- neked profi nő kell.

-- A Conty utca! -- tromfolt rá a kórus.

Azon a nyáron egy kefégyárban dolgoztam. A nevezetes héten, teljes fizetésem, túlórával együtt hatvankétmilliárd adópengő volt. Gondos tisztálkodás után zsebre gyűrtem a két-maréknyi inflációs bankjegyet és elindultam, hogy végtére is szakértő hivatásosra bízam sorsomat. Annyit tudtam, hogy a Conty utca valahol a Nemzeti környékén van, tehát odáig mentem villamossal. Kérhettem volna útbaigazítást a sarki rendőrtől... még mit nem! Mit mondanék? Biztos úr, merre vannak a kurvák? Még csak az kellett volna! Inkább mentem az ösztönöm után és mit ad Isten, megtaláltam. Egy rövid kis utca volt, talán még ma is ott van, gyéren világított, macskaköves... mintha a múlt századból maradt volna vissza. Kegyes volt hozzá a sors, míg körülötte romokban hevert a város, a gyönyör utcája szinte érintetlen volt. Földszintes házaiban valamikor Pest gazdag polgárai éltek. Széles, nagy kapualjak, kő kerékvetőkkel és vaspántos nyűtt kapukkal egy lovas-hintós régi világ hangulatát idézték. Itt-ott, főleg a pislogó gázlámpák alatt, mint egy kaleidoszkóp százszínű darabjai, keringőztek a cifra nyáriba öltözött kurtizánok. Én, zsebre tett kézzel, mintha csak úgy arra vitt volna a dolgom, elindultam, s lépkedtem szaporán se jobbra se ballra nem nézve. Mintha a távolból, vagy víz alól jöttek volna a hangok, hallottam a csábítást, a minden-jó ígéreteket. Volt ott "szép hercegem", meg "drága fiatalember" s én izzadtam, mint egy muraközi ló. Lesz, ami lesz innen nem megyek ki szűzen, gondoltam, és a következő ajánlkozó előtt megálltam. Égő vörös haja volt, nagy keblei kibuggyantak a feszes, fodros blúzából és édeskés amerikai cigarettafüst lengte körül.

-- Szép fiatalember, nem jönnél be egy kis huncutkodásra?

-- Talán... - dadogtam, a hangomnak valami idegen, furcsa tónusa lett. Nem tudtam levenni a szemem a kínálkozó látványról, ugyanis a hölgy szoknyája csípőig fel volt sliccelve és megesküdtem volna rá, hogy ott fent, egy göndör hajtincs kukucskált ki rám, kihívóan.

-- Pénzed van? -- kérdezte a hölgy.

-- Naná, mit gondolsz! -- s csak úgy letegeztem, bár jócskán anyám lehetett volna.

-- Mutasd.

Előhúztam a csomagot a zsebemből és magabiztosan, mint ahogy egy komoly vevőhöz illik, büszkén mondtam:

-- Hatvankétmilliárd.

-- Nem sok. -- állapította meg a hölgy. Kikapta a kezemből az egészet és begyúrte a válltáskájába.

-- Na gyere... -- adta ki az utasítást és bependerített a kapu alá. -- Hadd nézzem a fütyköst... és kezdte kigombolni a sliccemet.

-- Nem kéne... bemenni...? -- kockáztattam meg a kérdést.

-- Nincs neked arra fiam elég pénzed... -- s belenyúlt a nadrágomba. Erre a „fütykös”, mint egy teknőc behúzta a fejet és mindenestől eltűnt, minek következtében, valószínűleg, hogy helyet adjon neki, a gyomrom a torkomba tódult. Valami tiltakozás félét is nyöghettem, mert a hercehurcára két másik nő is odacsatlakozott.

-- Mi baj Rozál? -- kérdezte az egyik jövevény.

-- Semmi baj, csak nem találom a kukacot.

-- Vegyél ki egy marék gatyát, oszt vagy benne van, vagy nincs... röhögtek .

-- Na megvan. -- Jelentette be Rozika és felkattintotta az öngyújtóját, hogy vizsgálat alá vegye a szerencsétlen szerszámot.

-Amerikai. -- mondta, mármint az öngyújtó, bizonyítva, hogy nem akármilyen olcsó nőről van itt szó, kérem. Importált felszereléssel dolgozik.

-- Az első? -- érdeklődött az egyik néző. Én kényszeredetten bólintottam.

-- Hmmm, emlékszem az én elsőmre...-- mondta.

-- Jó memóriád lehet... - vihogott Rozalinda és még hozza tette:

-- Menjetek a francba, nem látjátok, hogy az ember dolgozni akar? -- és buzgón masszírozta a szerszámot, hogy valami használható állapotba hozza. Én meg csak álltam ott, alapos vizsgálat alá véve a rozsdásodó esőcsatornát a fejem felett és azon morfondíroztam, hogy milyen hülye ötlet volt ez a kirándulás. Most szvingelhetnék a Kultúrházban valami jó Glenn Miller zenére és viselném inkább megadással a megszégyenítő bélyeget.

-- Na ennél jobb már nem lesz, -- állapította meg Rozál,

-- Gyere öcsi, próbáljuk meg. -- Egy gyakorlott mozdulattal megtekerte a szoknyáját a dereka körül, a slicc hátra került, lehajolt előttem és az orrom alá tartotta nagy, gömbölyű, fehér feneket. A váratlan erotikus látvány, meg a fizikai érzés, -- a tenyerem alatt a hűvös asszony-tömeg kihívó ringása, -- emberfölötti bátorságot adott és figyelembe nem véve a kis cserkész félkész állapotát, egy nagy lendülettel nekirontottam.

Rozalinda nagyot káromkodott és megpördülve a falhoz nyomott.

-- Mit csinálsz, az anyád istenit.! -- helyre fordította a szoknyáját, majd kissé megnyugodva folytatta. -- Gyere vissza Öcsike, majd ha különbséget tudsz tenni a két luk között. Kapis? -- Még anyásan begombolta a sliccemet és megkínált egy Malboro-val.

-- De mi lesz a pénzemmel? -- kockáztattam meg.

-- A pénzeddel? Én megdolgoztam érte. Nem az én hibám, hogy nem sikerült. Előfordul a legjobb családban is. Menj haza a mamához és gyakorolj -- azzal hátat fordított, amerikai cigaretta füstfelhőt fújva maga körül, belépett a gázlámpa sárga udvarába.

--Büdös kurva. -- suttogtam magamban óvatosan, hogy meg ne hallja. Letörve, megszégyenítve kullogtam ki a Körútra. A meleg nyári estében jónéhány bátor pesti sétálgatott a téglatörmelékes járdán, élvezve a bombamentes új világot. Vártam, hogy valami szimpátiával nézzenek rám, a tizenhat éves sikertelen férfi-jelöltre, de mit sem sejtettek a fájdalmamból. Már igen későre járt, mire a Nyugatinál találtam magam. Onnan hazáig nagyon messze lett volna gyalogolni, hát a szokásos módszerhez folyamodva, felkapaszkodtam a 91-es hátuljára, a „tujára”. Tuján utazni, ingyen az én pénztelen állapotomban társadalmilag elfogadható volt. A kalauz rám se bagózott, talán, mert nem volt sapka a fejemen, amit le lehessen kapni. Csörömpölve mászott az ütött-kopott, rozsdás, sárga villamos az elhanyagolt Lehel úti síneken, s hogy bajomat baj tetézzé, lassan eleredt az eső. Áztató, csendes nyári zápor.

Én, megalázva és kirabolva, fillér nélkül és bőrig ázva, tizenhat éves szűz ember-gyerek... lógok

a tuján... kiáltani lett volna kedvem... bele a nagyvilágba:

-- Hé, emberek! Mi értelme van ennek a kurva életnek!
